

עת"א 16963/01/16 - עדנאן עלאדין נגד שרות בתי הסוהר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
עת"א 16963-01-16 עלאדין(עציר) נ' שרות בתי הסוהר ואח'
31 ינואר 2016

בפני	כבוד השופט א' קיסרי
עותר	עדנאן עלאדין (עציר)
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר 2. מדינת ישראל

פסק דין

עתירה שבה מתבקש בית המשפט להורות למשיב 1 ("שב"ס"), הכלוא עתה בכלא גלבע, להעבירו לבית מעצר קישון במעמד של "עצור מן המניין" וזאת על מנת לשפר את תנאי מעצרו של העותר.

העותר עומד לדין פלילי בבית המשפט המחוזי בחיפה וכתב האישום מייחס לו עבירות ביטחוניות והוא עצור עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. על פי החלטת שב"ס, שוהה העותר בכלא גלבע ועתירתו היא להעבירו לבית מעצר קישון. ביסוד העתירה עומדת טענתו של העותר שכפועל יוצא מכך שהוא צריך להתייצב למשפטו ימים רבים מידי חודש, הוא ממילא נאלץ לבלות ימים רבים בבית מעצר קישון, אלא שבעת שהותו בבית מעצר קישון מעמדו הוא של "עציר במעבר" ולא של "עציר מן המניין" השוהה בבית המעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. לטענת העותר, הפועל היוצא מסיווגו כאמור הוא פגיעה בזכויותיו כאסיר, ובהן האפשרות לרכוש מצרכים בקנטינה, לכבס את בגדיו, לצפות בטלוויזיה וכיוצא באלה. לטענת העותר, מצב דברים זה מהווה פגיעה בזכויותיו ובית המשפט התבקש להתערב על מנת למנוע אותה.

בתשובתו טען שב"ס שהעותר לא מיצה את ההליך המנהלי. בקשר לכך נטען שהיה על העותר לפנות למפקד כלא גלבע ולא למפקד בית מעצר קישון כפי שעשה העותר. אומר כבר כאן שבעת הדיון השיב העותר לטענה זו באומר שפנייתו למפקד בית מעצר קישון נעשתה מפני שממילא הוא שוהה באותו מתקן מספר ימים בחודש והשאלה אם היה עליו לפנות למפקד בית המעצר או למפקד כלא גלבע היא משנית כי ממילא פנייתו לא נענתה. לעצם העניין טען שב"ס שההחלטה הנוגעת למקום כליאתו של העותר נתונה לשיקול דעתו וכל עוד לא נפל בה פגם המבוסס על עילה מתחום המשפט המנהלי אין להתערב בה.

שקלתי את טענות העותר ואני מחליט לדחות את העתירה.

ההלכה היא שככלל, אין לאסיר זכות קנויה לגבי מקום הכליאה שלו וההחלטה בעניין זה מצויה בליבת שיקול הדעת

המנהלי של שב"ס (רע"ב 1004/12 פרנסואה אבטבול נ' מדינת ישראל (19.2.12) והאסמכתאות שם). בענייננו החלטת שב"ס מבוססת על כך שהעותר נאשם בעבירות ביטחוניות וככזה הוחלט שהוא לא ישהה כעצור בבית מעצר קישון כי אם בכלא גלבוע, שם על פי הטענה שוהים עצירים ביטחוניים. בדיון שבפני אומנם ביקש העותר להטיל ספק בכך שזהו השיקול העומד ביסוד ההחלטה בענייננו אולם מעבר לטענ ג דא הוא לא הצביע על עובדות המאפשרות להניח קיומם של שיקולים בלתי רלוונטיים או כאלה המצדיקים התערבות בהחלטת שב"ס.

אוסף עוד כי מטענותיו של העותר בעת הדיון יכולתי להתרשם שהפגיעה הנטענת בזכויותיו היא תוצאה של הצורך להתייצב בבית המשפט לשמיעת משפטו מספר רב של ימים בחודש ושעות ארוכות מדי יום, יותר מאשר שאלת סיווגו כעצור בבית המעצר קישון. עניין זה לא הובהר די הצורך הן בטענות העותר והן בתשובת שב"ס ועל כל פנים, יש להניח שכנטען על ידי שב"ס, כל עת שהותו של העותר בבית המעצר קישון ייעשה כל מאמץ על מנת להבטיח את זכויותיו של העותר כעצור עד תום ההליכים, בכפוף לאילוצים המתחייבים משגרת בית המעצר ומפקודות נציבות בתי הסוהר.

העתירה נדחת.

ניתן היום, כ"א שבט תשע"ו, 31 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.

חתימה